

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.06.2017, sp. zn. 8 Tdo 420/2017, ECLI:CZ:NS:2017:8.TDO.420.2017.1

Číslo: 36/2018

Právní věta: Sloužilo-li pachateli fungování společnosti s ručením omezeným jako celek k páčání jeho podvodné trestné činnosti, z níž profitoval, a pokud ke spáchání některých dílčích útoků využil osob činných v této společnosti, které neznaly ani nepředpokládaly jako možnou skutkovou okolnost, která je znakem trestného činu (v tomto případě podvodu), a nejednaly tedy ve smyslu § 18 odst. 1 tr. zákoníku úmyslně, nýbrž konaly v dobré víře v negativním skutkovém omylu, potom pachatel k provedení činu jako jeho nepřímý pachatel podle § 22 odst. 2 tr. zákoníku užil jiné osoby, která nejednala zaviněně.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.06.2017

Spisová značka: 8 Tdo 420/2017

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nepřímý pachatel, Omyl skutkový

Předpisy: § 18 odst. 1 tr. zákoníku
§ 22 odst. 2 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného M. B. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2016, sp. zn. 7 To 428/2016, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 7 T 223/2015.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2016, sp. zn. 7 T 223/2015, byl obviněný M. B. (dále jen „obviněný“, příp. „dovolatel“) uznán vinným, že

v B., v době od 10. 5. 2011 do 10. 1. 2012, po uzavření Dodatků ke smlouvě významného zákazníka, neoprávněně odčerpával uvedeným poškozeným subjektům z jejich zákaznických účtů u T-Mobile přiřazené bonusové body a tyto použil pro svoji potřebu, konkrétně k nákupu různého zboží (mobilních telefonů zn. Samsung, HTC, Nokia, iPhoneů, USB modemu, SIM karet) prostřednictvím e-shopu T-Mobile, které bylo následně zasláno do sídel poškozených, kde si toto zboží vyzvedl osobně

nebo k tomuto převzetí pověřil obchodního zástupce společnosti O., s. r. o., přičemž poškozené subjekty uvedl v omyl tím, že věděl, že není schopen zajistit pravidelně se opakující službu spočívající v optimalizaci tarifů poškozených subjektů, jak se zavázal činit podle smluv o poskytování služeb uzavřených mezi společnostmi O., s. r. o., jejímž byl jednatelem, a poškozenými subjekty, přičemž v sedmi popsanych případech způsobil jmenovaným poškozeným škodu v celkové výši 460 902,50 Kč.

2. Jednání obviněného soud prvního stupně právně kvalifikoval jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Za tento přečin a sbíhající se zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2015, č. j. 7 T 3/2014-1137, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2016, č. j. 4 To 361/2015-1264, a sbíhající se přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2015, č. j. 4 T 25/2014-276, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2015, č. j. 4 To 143/2015-325, a sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 28. 12. 2012, č. j. 9 T 233/2012-35, ve spojení s usnesením Městského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2014, č. j. 9 T 233/2012-149, mu soud uložil podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyřiceti osmi měsíců, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařadil do věznice s dozorem, a podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu patnácti měsíců. Současně podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušil výroky o trestech z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2015, č. j. 7 T 3/2014-1137, z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2015, č. j. 4 T 25/2014-276, a z trestního příkazu Městského soudu v Brně ze dne 28. 12. 2012, č. j. 9 T 233/2012-35, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Nakonec soud rozhodl o náhradě škody, když podle § 228 odst. 1 tr. ř. stanovil obviněnému povinnost zaplatit sedmi ve skutkové větě výroku o vině konkretizovaným poškozeným částku, jejíž výše je zde rovněž uvedena.

3. V další části výroku svého rozhodnutí soud prvního stupně podle § 226 písm. b) tr. ř. obviněného zprostil obžaloby za jednání zde popsané (jedná se o čtyři útoky stejného charakteru jako sedm útoků uvedených ve výroku o vině), v němž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání útoků pokračujícího zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, neboť soud dospěl k závěru, že v návrhu označený skutek není trestným činem. Podle § 229 odst. 3 tr. ř. soud jednotlivé poškozené, jimž měla být tímto jednáním obviněného způsobena škoda, odkázal s jejich nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Proti odsuzující části tohoto rozsudku podal obviněný odvolání, které Krajský soud v Brně usnesením ze dne 27. 10. 2016, sp. zn. 7 To 428/2016, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Obviněný se s rozhodnutím odvolacího soudu neztotožnil a prostřednictvím svého obhájce proti němu podal dovolání, v němž uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť měl za to, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

6. Dovolatel svou první námitku zaměřil na subjektivní stránku posuzovaného skutku, který se – podle jeho názoru – nepodařilo soudu nalézacímu jakkoliv prokázat. V tomto směru zdůraznil, že úmysl nelze mít prokázaný jen proto, že jeho podnikatelské záměry nedopadly tak, jak on sám předpokládal. Rovněž není možné tvrdit, že byl-li v minulosti odsouzen za obdobnou trestnou činnost (rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2015, č. j. 7 T 3/2014-1137), automaticky to

znamená, že skutek, pro který byl odsouzen napadeným rozsudkem, prováděl vědomě v přímém úmyslu spáchání trestného činu podvodu.

7. Poté obviněný soudům vytkl jejich závěr, že se dopustil podvodu i vůči společnosti H. T., s. r. o. Připomněl svědeckou výpověď J. H., z níž vyplývá, že tento svědek za jmenovanou společnost celou dobu jednal pouze se svědkem M. U., dovolatel prý o tomto jednání vůbec nevěděl. Položil proto otázku, zda může být pachatelem trestného činu, když naplnění znaků dané skutkové podstaty nebylo způsobeno jeho jednáním.

8. Následně obviněný poukázal na již uvedený rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 7 T 3/2014, kterým byl odsouzen v téměř stejné věci. Zde soud rozhodl o jeho zproštění všude tam, kde byla mezi společností O., s. r. o., a zákazníkem podepsána smlouva, a to i v případě, že smlouva nebyla plněna. V takových případech šlo o civilní spor, a proto soud odkázal poškozené na řízení ve věcech občanskoprávních. Dovolatel zdůraznil, že v posuzovaném případě byly prokazatelně podepsány smlouvy se všemi poškozenými. Vztah mezi nimi a společností obviněného byl tedy smluvní povahy. Skutečnost, že spol. O., s. r. o., své služby řádně neposkytla, je prohrěškem pouze na úrovni civilního práva, jenž postrádá dostatečnou společenskou škodlivost, aby byl řešen v trestním řízení. Věc měla být proto v souladu s principem ultima ratio projednána u civilních soudů. Vzhledem k rozdílnosti rozhodování v totožném případě navíc soudy porušily zásadu předvídatelnosti soudních rozhodnutí.

9. V závěru svého podání dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2016, sp. zn. 7 To 428/2016, a věc mu vrátil zpět k novému projednání.

10. Státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“) se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. k podanému dovolání písemně vyjádřila. Úvodem v obecné rovině popsala kritéria naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., aby v návaznosti na to konstatovala, že dovolatel uvedeným podmínkám obsahem své argumentace dostal. Následně se jednotlivě věnovala každé z námitek, které obviněný v podaném dovolání uplatnil, avšak neshledala je opodstatněnými.

11. Státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2016, sp. zn. 7 To 428/2016, a aby tomuto soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

III.

Přípustnost dovolání

12. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání v této trestní věci je podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, tedy obviněným prostřednictvím obhájce, jak ukládá § 265d odst. 1 písm. b) a odst. 2 tr. ř., a to v zákonné lhůtě a na místě k tomu určeném podle § 265e odst. 1, 2 tr. ř. Splňuje též všechny obsahové náležitosti předepsané v § 265f odst. 1 tr. ř.

IV.

Důvodnost dovolání

13. Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., posoudil Nejvyšší soud dále otázku, zda obviněným uplatněný dovolací důvod lze považovat za důvod uvedený v citovaném ustanovení zákona, jehož existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem.

14. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možno namítat, že skutek, jak byl v původním řízení zjištěn, byl nesprávně kvalifikován jako určitý trestný čin, ačkoli šlo o jiný trestný čin, nebo se o trestný čin vůbec nejednalo. Vedle těchto vad lze vytýkat též nesprávné zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Již ze samotné dikce tohoto zákonného ustanovení je zřejmé, že opravňuje Nejvyšší soud k přezkoumání otázek hmotněprávních (ať již práva trestního, či jiných právních odvětví), nikoliv však procesních. Proto v jeho rámci v zásadě nelze napadat proces dokazování jako celek ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a v návaznosti na to ani rozporovat skutková zjištění, která soudy obou stupňů na základě provedeného dokazování učinily. Z nich je dovolací soud naopak povinen vycházet a pouze v jejich rámci může zvažovat právní posouzení skutku. V opačném by totiž suploval činnost soudu druhého stupně (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2003, sp. zn. [IV. ÚS 564/02](#), usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. [III. ÚS 282/03](#), aj.). Zásah do zjištěného skutkového stavu lze připustit pouze výjimečně, a to z důvodu ochrany ústavně garantovaných práv a svobod, zejména ve smyslu dodržení pravidel spravedlivého procesu. Nejvyšší soud je na základě čl. 4, 90 a 95 Ústavy České republiky povinen v rámci řízení o dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení základní práva dovolatele porušena, a pokud se tak stane, je tato skutečnost vždy podkladem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

15. Námitky (ne)naplnění subjektivní stránky posuzované trestné činnosti typově do kontextu citovaného dovolacího důvodu zapadají, v tomto konkrétním případě ovšem nelze přehlédnout, že dovolatel je uplatnil vycházející spíše ze své verze skutkového děje než z konečných zjištění soudů nižších instancí. Nejvyšší soud sice danou dovolací výhradu za relevantně uplatněnou považoval, při jejím věcném posouzení však striktně vycházel ze soudy učiněných skutkových závěrů. Podle nich si byl obviněný již v okamžiku uzavírání smluv s poškozenými velice dobře vědom, že svým smluvním závazkům nemůže dostát, jelikož on, resp. společnost O., s. r. o., nedisponovala žádným technickým aparátům, jenž by provádění slíbených čtvrtletních optimalizací v potřebném rozsahu umožňoval. To vyplynulo zejména ze svědecké výpovědi a také z e-mailové komunikace se svědkem S. G. Skutečně navíc žádné průběžné optimalizace (s občasnou výjimkou těch prvotních při uzavírání smluv) po celou dobu „podnikání“ obviněného prováděny nebyly, přičemž po odčerpání předmětných bonusových bodů byla ve většině případů jakákoliv další komunikace s poškozenými subjekty ukončena. Z právě uvedených i dalších indicií soudy shledaly, že nešlo o pouhé podnikatelské selhání, nýbrž o promyšlenou majetkovou trestnou činnost. Stejně přesvědčivě dovodily též úmyslné zavinění dovolatele, a to způsobem, o kterém nemá ani Nejvyšší soud žádné důvodné pochybnosti. V podrobnostech pak zcela postačuje odkázat na strany 15 a 16 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu.

16. Pokud obviněný namítal, že pro závěr o naplnění subjektivní stránky by soudy neměly brát v úvahu jeho předchozí odsouzení, bylo by sice možné v obecné rovině mu přitakat, ale v tomto specifickém případě nikoliv. Ve věci proti němu vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 7 T 3/2014 se totiž jednalo o téměř identickou trestnou činnost, bezprostředně předcházející spáchání skutků posuzovaných v tomto případě. Fakticky šlo o první část pokračujícího jednání spočívajícího v tom, že poškozené osoby pod různými záminkami – obvykle pod slibem optimalizace jejich tarifů – přiměl k podpisu smlouvy významného zákazníka (se společností T-mobile) anebo dodatku k ní, a to s jediným cílem: (neoprávněně) odčerpat bonusové body z jejich zákaznických účtů a ty pak použít pro svou potřebu. Podstata jeho trestné činnosti v obou zmíněných kauzách tak byla naprosto stejná, pouze způsob páčání se v průběhu doby proměnil. Přímý podvodný úmysl, který byl v této trestní věci spolehlivě prokázán i celou řadou jiných důkazů, je proto nadále podporován též odsouzením za jeho předchozí, ve značné míře totožné jednání.

17. V určitém rozporu se svou předešlou argumentací ovšem dovolatel na rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 7 T 3/2014, sám poukazoval, když zdůrazňoval, že soud jej v dané trestní věci zprostil obžaloby ve všech případech, kdy byla uzavřena smlouva mezi společností O., s. r. o., a poškozenými subjekty, které v návaznosti na to odkázal s jejich nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Tímto se obviněný domáhal stejného právního posouzení dílčích skutků, které jsou předmětem tohoto řízení a u nichž jej stejný soud (i přes existující smlouvy s poškozenými) uznal vinným. K tomu lze jen stručně zopakovat, že u jednotlivých útoků odsuzující části výroku výše citovaného rozsudku sp. zn. 7 T 223/2015 bylo spolehlivě prokázáno naplnění všech znaků objektivní i subjektivní stránky trestného činu podvodu ze strany dovolatele (k subjektivní stránce srov. výše). Tuto okolnost je třeba považovat za rozhodující bez ohledu na to, že se soudu v předchozí trestní věci, ve vztahu ke konání stejného charakteru, spáchání trestného činu obviněnému prokázat nepodařilo. Jen na okraj je možno k danému tématu dodat, že Nejvyšší soud, jakkoliv si je vědom toho, že není oprávněn v tomto dovolacím řízení hodnotit správnost rozhodnutí sp. zn. 7 T 3/2014, přesto si neodpustí označit jej, resp. jeho zprošťující výrok, za problematický. Skutkové okolnosti zakládající vinu dovolatele v této věci, tj. v případech, kdy byly podepsány smlouvy o provádění optimalizací, totiž nemohly neplatit ani pro jeho předchozí jednání, které se stalo předmětem předcházející trestní věci.

18. Odkazem na rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 7 T 3/2014, popisovala obhajoba obviněného vztah mezi společností O., s. r. o., a jejími poškozenými klienty jako vztah smluvní povahy, přičemž neplnění podepsaných smluv mělo být řešeno v rovině práva civilního. S poznámkou o nedostatečné společenské škodlivosti posuzovaného jednání se dovolatel domáhal aplikace principu ultima ratio a s ním související zásady subsidiarity trestní represe. Ani s tímto názorem se ale Nejvyšší soud nemohl ztotožnit, neboť zákonné podmínky pro tento postup nebyly splněny. Klíčovým ustanovením je v daném směru § 12 odst. 2 tr. zákoníku, jenž zakotvuje, že trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Dále je vhodné citovat § 13 odst. 1 tr. zákoníku, podle něhož je trestným činem protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně.

19. Jednání, jež se stalo předmětem tohoto trestního řízení, lze ve stručnosti charakterizovat tak, že obviněný se smluvně zavázal provádět pravidelnou optimalizaci mobilních tarifů poškozených podnikajících osob, přitom ovšem věděl, že uvedenou službu nebude moci poskytnout a ani tak prokazatelně učinit nechtěl. Jediným jeho cílem bylo vylákání odměny v podobě bonusových bodů ze zákaznického účtu svého klienta, které následně bez odpovídajícího protiplnění použil pro vlastní potřebu. Takový čin nejen že vykazuje znaky protiprávnosti ve smyslu § 13 odst. 1 tr. zákoníku, naplňuje též jednoznačně i skutkovou podstatu trestného činu podvodu, neboť dovolatel uváděl poškozené v omyl v (úspěšné) snaze se na jejich úkor majetkově obohatit, a způsobit jim tím škodu. Podmínka protiprávnosti a trestnosti činu tedy byla splněna. Nejde již proto o věc civilní, nýbrž trestní.

20. Při úvahách o společenské škodlivosti je nutno vzít v potaz několik faktorů. Konání dovolatele bylo soustavné, déletrvající, promyšlené a poměrně sofistikované. Doba jeho páčání přesáhla jeden rok s tím, že období rozhodné pro tuto trestní věc činilo sedm měsíců. V průběhu této doby obviněný využil různé strategie, jak poškozené oklamat a odečíst jejich bonusové body ve svůj prospěch, aby nakonec k tomuto účelu založil obchodní společnost a zaměstnal nemalé množství osob, které se na trestné činnosti (zřejmě nevědomky) podílely. Již toto samo o sobě svědčí a vysoké společenské škodlivosti, kterou ještě zvyšuje množství jednotlivých útoků a škoda v této věci přesahující 460 000 Kč. Nadto je obviněný osobou opakovaně soudně trestanou. S přihlédnutím ke všem uvedeným skutečnostem nelze k závěru o nedostatečné společenské škodlivosti posuzovaného jednání dospět ani s maximální možnou mírou tolerance. Naopak je potřeba jasně konstatovat, že jakékoliv jiné

řešení než trestněprávní by nebylo dostatečné a zcela by se minulo účinkem.

21. Závažnější pochybení nižších soudů shledal Nejvyšší soud jen při právním posouzení těch dílčích útoků, v nichž jménem společnosti O., s. r. o., nevystupoval přímo obviněný, ale některý z obchodních zástupců u této korporace činných. Soudy se sjednotily na závěru, že v případech, kdy smlouvu s poškozenými sjednal a podepsal obchodní zástupce jmenované společnosti jednající v dobré víře, nebyl dán podvodný úmysl (obviněného) od samého počátku. Zcela však opominuly otázku tzv. nepřímého pachatelství. Přitom § 22 odst. 2 tr. zákoníku stanoví, že pachatelem trestného činu je i ten, kdo k provedení činu užil jiné osoby, která ... nejednala zaviněně. Již na první pohled je tedy zjevné, že citované ustanovení velice přiléhavě dopadá právě na posuzovaný případ. Bylo totiž bez důvodných pochybností prokázáno, že fungování společnosti O., s. r. o., včetně činnosti osob, které se na jejích aktivitách nějakým způsobem podílely, jako celek (tj. od prvotního oslovení klientů přes podpisy smluv až k vyzvednutí odměny v sídlech poškozených) sloužilo obviněnému k páchání jeho trestné činnosti a že on byl také tím, kdo ze zmíněného podvodného jednání profitoval. Dalo by se proto říci, že ke spáchání některých dílčích útoků využil osob, které ve smyslu § 18 odst. 1 tr. zákoníku neznaly ani nepředpokládaly jako možnou skutkovou okolnost, která je znakem trestného činu (v tomto případě podvodu), a nejednaly tedy úmyslně, nýbrž konaly v dobré víře v negativním skutkovém omylu. Jednání obchodních zástupců jménem společnosti O., s. r. o., tedy rozhodně nemohlo svědčit o nedostatku podvodného úmyslu dovolatele na samém počátku daného protiprávního jednání, a podle názoru Nejvyššího soudu tudíž nemělo být (stran některých dílčích útoků) důvodem pro zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř.

22. Uvedené pochybení však nemohl Nejvyšší soud z důvodu absence dovolání nejvyššího státního zástupce v neprospěch obviněného napravit. Každopádně v tomto světle posuzoval další dovolací námitku týkající se dílčího skutku pod bodem 5. výroku o vině, vztahující se k poškozené společnosti H. T., s. r. o. S ohledem na právní názor, který v předchozím odstavci vysvětlil, ji (jako všechny ostatní vznesené výhrady) považoval za zjevně neopodstatněnou. Dovolací soud ani nepřijal argumentaci obviněného, že šlo o samostatné trestné jednání svědka M. U., neboť nic takového ze skutkových zjištění soudů nižších instancí neplyne. Naopak ty hodnotily všechny zúčastněné obchodní zástupce jako osoby jednající v dobré víře. Nadto lze připomenout i výpověď jednatele poškozené společnosti, svědka J. H., podle něhož si balíček s mobilními telefony nevyzvedával M. U., nýbrž jiný zástupce společnosti O., s. r. o. Pokud dovolatel tvrdil, že jej svědek M. U. podvedl, a on na něj proto podal trestní oznámení, nemohl Nejvyšší soud přehlédnout, že obviněný se v rámci své obhajoby opakovaně snažil přenést svou vinu i na jiné osoby, na něž rovněž podával trestní oznámení (konkrétně také na svědky MUDr. J. T. a L. P.). Tuto jeho verzi skutkového děje však nalézací soud po důkladném hodnocení provedených důkazů vyvrátil.

23. Nejvyšší soud dovolání obviněného jako celek podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, neboť shledal, že je zjevně neopodstatněné.